

Det var uvist for Kasper, hvad han skulle holde øje med, men efterhånden blev han ret sikker på, at det ikke kunne være noget godt. Han kiggede rundt, mens han trak hættetrøjen godt op om ørerne – det var koldt at stå alene i mørket.

Husene i gyden var tårnhøje og røde med ødelagte og gæbende vinduer. Langs husmurene stod store skraldespande, som tyndhårede, beskidte katte rodede rundt i, og der lugtede så utroligt fælt af bræk og pis, at det skar ham i næsen. Han trak trøjen godt op over næsen. Der var ingen at se, kun hans egen skygge fra gadelygtens skær. Et sted i en af lejlighederne kunne han høre et par skændes højt og et barn græde hjerteskræende. Han kiggede op og ned ad husmurene, de var skumle og slidte. Det var helt klart ikke en bydel, der blev gjort særligt meget ved, faktisk vidste han overhovedet ikke, hvor han var. Kulden kravlede ind under trøjen på ham, og han var på nippet til at blive desperat.

Gyden virkede skummel, for bunden var ovenikøbet dækket af en mærkelig tåge, der gjorde det hele sløret. Alting ved det her gjorde ham utryg. Han missede med øjnene, nattens mørke var tungt til stede ned gennem gyden, kun det orange støvede skær fra den ene gadelampe på den anden side af gaden lyste svagt op. Det var helt klart et godt sted, til hvad det nu var, Allan havde gang i. Her var der ingen, der brød sig om noget. En dør gik op, og længere nede ad gaden så han Allan møde en mand, der rakte ham en stor, firkantet pakke, hvorefter de gav hinanden hånden. Allan nikkede til Kasper og tilbage mod Dennis i bilen,

men Kasper kunne ikke høre, hvad de sagde. Den tynde, høje mand forsvandt lige så hurtigt, som han var dukket op. Allan piftede, og tre drenge steg ud af bilen og gik hen mod noget, der lignede en lukket bar med ødelagte vinduer. Kasper ville aldrig have gættet, at der var noget levende inde bag de mure. Han fik et sug i maven, da han så de fire gutter gå ved siden af hinanden. De lignede et seriøst tæskehold, hvor den ene så mere pumpet og stærk ud end den anden.

Fra baren hørte Kasper høje og øredøvende lyde, og pludselig stormede Allan ud sammen med gutterne, mens han råbte efter Kasper. Det gav et sæt i ham. Det føltes, som om der kun var gået få sekunder, og alligevel var han sikker på, at de skulle af sted i en vis fart, og det uden at nogen så dem. Adrenalin i Allans overgearede krop sendte chokbølger afsted, der satte bevægelse i dem alle, mens han hylede som en ulv – alt for højt og alt for meget.

Kasper mærkede, hvordan drengene skreg opkørte mod hinanden som gale hunde.

Dennis kørte vanvittigt afsted for fulde drøn langs vejene, der var alt for mange sving til, at Kasper kunne orientere sig, det hele flød sammen for ham. Han kiggede bagud, men ingen fulgte efter dem, til gengæld var der en ubehagelig lugt i bilen af griskhed, magt, styrke og had. Kasper kunne ikke finde ud af, hvad de skulle inde i det forladte hus, men besluttede, at jo mindre han vidste, jo mere uskyl dig måtte han være. Det var den nemmeste og bedste be-